

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. K.**

skazanego za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 25 września 2023 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 30 stycznia 2023 r., sygn. akt V Ka 18/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt II K 1546/18,

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Radomiu, wyrokiem z 20 października 2021 r., skazał M. K. na karę roku pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. i w zb. z art. 270 § 1 k.k. oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.). Sąd Okręgowy w Radomiu – po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i obrońcy – w dniu 30 stycznia 2023 r. zmienił

pierwszoinstancyjny wyrok, w ten sposób, że wyeliminował rozstrzygnięcie o naprawieniu szkody.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc: I. zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego, to jest art. 47a § 1 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 kt 2 ustawy o ustroju o sądach powszechnych oraz II. zarzut rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez zaniechanie wszechstronnego skontrolowania trafności oraz prawidłowości zaskarżonego apelacją orzeczenia jak również nierzetelną i powierzchowną ocenę podniesionych w apelacji zarzutów sformułowanych jako naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu drugoinstancyjnym.

Prokurator Prokuratury Rejonowej Radom Zachód wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to w stopniu oczywistym. Jej rozpoznanie, przy ustaleniu nieistnienia bezwzględnych powodów odwoławczych, nastąpiło w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 k.p.k.).

Przed wszystkim nie znalazł potwierdzenia w analizie akt zarzut wadliwego wyznaczenia sędziego referenta. Całkowicie gołosłowne było twierdzenie obrońcy, że wyznaczenie sędziego A. S. odbyło się z pominięciem losowania, a jedynie zarządzeniem przewodniczącego. Z akt sprawy jasno wynika, że w dniu 10 stycznia 2022 r. przewodniczący V Wydziału Karnego Odwoławczego w Radomiu wydał zarządzenie, mocą którego określono m.in. skład sądu jako jednoosobowy oraz zarządzono wprowadzenie sprawy do systemu Losowego Przydziału Spraw (k. 797) a następnie w aktach widnieje raport z losowania z 10 stycznia 2022 r. (k. 799) – z którego wynika, że sędzią referentem jest w sprawie V Ka 18/22 sędzia A. S.

Zarzut z pkt II nie mógł z zasadniczych, ściśle prawnych powodów przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Chodziło o to, że wskazanie uchybienia z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. miało charakter wyłącznie fasadowy a wskazane w kasacji rażąco naruszenia prawa skierowane zostały - wbrew wyraźnej

dyspozycji art. 519 k.p.k. – wprost przeciwko rozstrzygnięciu Sądu pierwszej instancji, a nie przeciwko wyrokowi Sądu odwoławczego (zob. postanowienia SN z: 26 marca 2021 r., IV KK 85/20; 11 marca 2021 r., V KK 61/21).

Przede wszystkim uchybienie sprowadzało się do prezentacji własnych ocen wyjaśnień skazanego i zeznań J. K. oraz własnych wniosków z tych ocen płynących. Wbrew wywodom obrońcy Sąd pierwszej instancji zapoznał się z zawartością płyty cd i – co zostało odnotowane w uzasadnieniu Sądu *meriti* – na nagraniu z 12 kwietnia 2016 r. wyraźnie słysząc męski głos podający się za J. K. Niezależnie od oględzin płyty cd J. K. zeznała, że nie odbyła rozmowy telefonicznej z pracownikiem banku celem potwierdzenia danych dotyczących zatrudnienia i zarobków M. K. Równolegle, całkowicie nietrafne okazały się argumenty kasacji, które miały zakwestionować zeznania J. K. co do jej wiedzy odnośnie dochodów skazanego, albowiem Sąd Rejonowy zaniechał uczynienia ustaleń faktycznych na tej podstawie, właśnie dlatego, że świadek podawał kwoty orientacyjne i przyznała, że nie ma pewności w tej kwestii. Jednocześnie zeznania J. K., w pełni korelowały z relacją K. G. oraz dokumentacją przedłożoną przez Bank w W. SA. Wiarygodności tych dowodów nie mogły podważyć odosobnione i stojące do nich w opozycji wyjaśnienia skazanego. Skarżący, forsując swoją teorię o dowolnej ocenie wyjaśnień skazanego, zdaje się celowo pomijać ujawnione w sprawie okoliczności: z tytułu zatrudnienia w spółce F. wpłynęły na konto bankowe dwie wpłaty każda po 10. 523, 58 zł. (z 15 grudnia 2015 r. i 4 stycznia 2016 r.) jednocześnie z deklaracji PIT za 2015 r. wynika, że dochód skazanego wynosił 310.331,28 zł (która to kwota miała zasadnicze znaczenie przy udzieleniu M. K. pożyczki), ale deklaracja podatkowa za 2015 r. została złożona w urzędzie skarbowym w kwietniu 2017 r., natomiast z dokumentów wynika, że za rok 2016 r. skazany, do chwili zawarcia umowy z bankiem, otrzymał dochód za 3 miesiące, przy czym za luty skazany otrzymał 3 wynagrodzenia a za marzec – 5 wynagrodzeń. Analiza tych dokumentów nie potwierdza więc teorii obrońcy, że były one podstawą zawarcia umowy pożyczki z bankiem, zawartej 12 kwietnia 2016 r. Podsumowując należy stwierdzić, że kontrola apelacyjna doprowadziła Sąd Okręgowy w Radomiu do wniosku, że na etapie pierwszoinstancyjnym procedowano zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów oraz *in dubio pro reo* i Sąd Najwyższy ustalenie to

podziela. Motywacyjna część zaskarżonego wyroku dobitnie dowodzi, że kwestie wskazane w kasacji (poruszone wcześniej w apelacji) nie uszły uwagi Sądu *ad quem*, który należycie rozważył sformułowane w tym zakresie zastrzeżenia obrońcy. Skarżący nie przedstawił argumentów pozwalających uznać postąpienie Sądu odwoławczego, aprobujące dokonaną przez Sąd pierwszej instancji ocenę materiału dowodowego, za błędną i prowadzącą do pozostawienia w obrocie prawnym niesprawiedliwego wyroku.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k., a kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego (art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.).

KR

[ms]